

שבת דף קכ

משנה. מצילין סל מלא ככרות - אף על פי שיש בו מאה סעודות, ועיגול של דבילה, וחבית של יין. ואומר לאחרים: בואו והצילו לכם. ואם היו פיקחין - עושין עמו חשבון אחר השבת. להיכן מצילין אותן? לחצר המעורבת, בן בתירא אומר: אף לשאינה מעורבת. ולשם מוציא כל כלי תשמישו, ולובש כל מה שיכול ללבוש, ועוטף כל מה שיכול לעטוף. רבי יוסי אומר: שמונה עשר כלים. וחוזר ולובש ומוציא, ואומר לאחרים: בואו והצילו עמי.

קושי: והא תנא ליה רישא שלש סעודות ותו לא!

מצילין מזון ג' סעודות	סל מלא ככרות - אף על פי שיש בו מאה סעודות
בבא לקפל - אינו מקפל אלא מזון שלש סעודות	בבא להציל מציל את כולן
כאן - לאותה חצר	כאן - לחצר אחרת

שאלה: בעי רב הונא בריה דרב יהושע: פירש טליתו, וקיפל והניח, וקיפל והניח, מאי?

כבא להציל דמי או כבא לקפל דמי?

תשובה: מדאמר רבא: אטעיה רב שיזבי לרב חסדא, ודרש: (נשברה לו חבית בראש גגו - מביא כלי ומניח תחתיה, ובלבד שלא יביא כלי אחר ויצרף) ובלבד שלא יביא כלי שהוא מחזיק יותר משלש סעודות - שמע מינה: כבא להציל דמי, ושפיר דמי. עיון בטעות של רב שיזבי: אמר ליה רב נחמן בר יצחק לרבא: מאי טעותא? - אמר ליה. דקתני: ובלבד שלא יביא כלי אחר ויקלוט, כלי אחר ויצרף. כלי אחר הוא דלא, אבל בההוא מנא - כמה דבעי מציל.

ואומר לאחרים: בואו והצילו לכם. ואם היו פיקחין - עושין עמו חשבון אחר השבת.

קושי: חשבון מאי עבידתיה? מהפקירא קזכו!

תירוץ 1: אמר רב חסדא: מדת חסידות שנו כאן.

קושי: אמר רבא: חסידי אגרא דשבתא שקלי?

תירוץ 2: אלא אמר רבא: הכא בירא שמים עסקינן, ולא ניחא ליה דליתנהי מאחרים, ובחנם נמי לא ניחא ליה דליטרח. והכי קאמר: ואם היו פיקחין, דידיעי דכהאי גוונא לאו שכר שבת הוא - עושין עמו חשבון לאחר השבת.

קושי: מאי שנא הכא דקתני לכם, ומאי שנא הכא דקתני עמי?

תירוץ: אמרי: גבי מזונות קתני לכם - משום דלא קא חזו אלא מזון שלש סעודות, אבל גבי לבושים קתני עמי - משום דקחזי ליה לכולי יומא.

עוד ברייתא בנושא שמפרט שם את ה-18 כלים לר' יוסי

תנו רבנן: לובש מוציא ופושט, וחוזר ולובש ומוציא ופושט, ואפילו כל היום כולו - דברי רבי מאיר. רבי יוסי אומר: שמנה עשר כלים, ואלו הם שמנה עשר כלים: מקטורן, אונקלי, ופונדא. קלבוס של פשתן, וחלוק, ואפיליות, ומעפורת, ושני ספרקין, ושני מנעלים. ושני אנפילאות, ושני פרגד, וחגור שבמתניו, וכובע שבראשו, וסודר שבצוארו.

משנה.

<p>רבי יוסי אוסר בכלי חרס חדשים מלאין מים, לפי שאין יכולין לקבל את האור, והן מתבקעין ומכבין את הדליקה</p>	<p>רבי שמעון בן ננס אומר: פורסין עור של גדי על גבי שידה תיבה ומגדל שאחז בהן את האור, מפני שהוא מחרך. ועושין מחיצה בכל הכלים, בין מלאין בין ריקנים, בשביל שלא תעבור הדליקה.</p>
---	--

הלכה של רב: אמר רב יהודה אמר רב: טלית שאחז בה האור מצד אחד - נותנין עליה מים מצד אחר, ואם כבתה - כבתה.

קושי מברייתא: מיתיבי: טלית שאחז בה האור מצד אחד - פושטה ומתכסה בה, ואם כבתה - כבתה. וכן ספר תורה שאחז בו האור - פושטו וקורא בו, ואם כבה – כבה!

תירוץ: הוא דאמר כרבי שמעון בן ננס.

קושי: אימר דאמר רבי שמעון בן ננס - מפני שהוא מחרך, גרם כיבוי מי אמר?

תירוץ: אין, מדקתני סיפא: רבי יוסי אוסר בכלי חרס חדשים מלאים מים שאינן יכולים לקבל את האור והן מתבקעין ומכבין את הדליקה - מכלל דתנא קמא שרי.

הבאת מקורות תנאיים ואמוראיים ותגובת האמוראים להם:

תנו רבנן: נר שעל גבי טבלא - מנער את הטבלה והיא נופלת, ואם כבתה - כבתה. אמרי דבי רבי ינאי: לא שנו אלא בשוכת, אבל במניח - נעשה בסיס לדבר האסור.

תנא: נר שאחורי הדלת - פותח ונועל כדרכו. ואם כבתה - כבתה.

תגובת רב: לייט עלה רב.

קושי על תגובתו: אמר ליה רבינא לרב אחא בריה דרבא, ואמרי לה רב אחא בריה דרבא לרב

אשי: מאי טעמא לייט עלה רב? אילימא משום דרב סבר לה כרבי יהודה, ותנא קתני לה כרבי

שמעון - משום דרב סבר לה כרבי יהודה, כל דתני כרבי שמעון מילט לייט ליה?

תירוץ: אמר ליה: בהא - אפילו רבי שמעון מודה, דהא אביי ורבא דאמרי תרוייהו: מודה רבי

שמעון בפסיק רישיה ולא ימות.

אמר רב יהודה: פותח אדם דלת כנגד מדורה בשבת.

תגובת אביי: לייט עלה אביי.

קושי על תגובתו: במאי עסקינן? אילימא ברוח מצויה - מאי טעמיה דמאן דאסר? אי ברוח

שאינה מצויה - מאי טעמא דמאן דשרי?

תירוץ: לעולם ברוח מצויה, מר סבר: גזרינן, ומר סבר: לא גזרינן.